В гробницата

(188:0.1) Този ден и половина, в течение на който смъртното тяло на Иисус се намираше в гробницата на Йосиф - времето между неговата смърт на кръста и възкресението, представлява тази страница от земния път на Михаил, за която ние почти нищо не знаем. Можем да разкажем за погребението на Сина Човешки и да включим в това повествуване събитията, свързани с неговото възкресение, но в наше разпореждане има много малко достоверна информация за това, което действително стана в течение на този епохален период с продължителност около тридесет и шест часа - от три часа в петък следобед до три часа сутринта в неделя. Този период от живота на Учителя започна малко преди да бъде снет от кръста от римските войници. След настъпването на смъртта му той остана на кръста около час. Щеше да бъде снет по-рано, ако не беше забавянето, свързано с умъртвяването на двамата разбойника.
(188:0.2) Юдейските управници се канеха да хвърлят тялото на Иисус в откритите погребални ями на Геена на юг от града, където обикновено биваха хвърляни жертвите на разпъване. Ако този план беше успял, тялото на Учителя щеше да бъде оставено да бъде изядено от дивите зверове.
(188:0.3) Междувременно Йосиф Ариматейски, съпровождан от Никодим, отиде при Пилат и помоли тялото на Иисус да бъде им бъде предадено за надлежно погребение. Другарите на разпънатия нерядко предлагаха на римските власти подкупи, за да получат правото да вземат тялото на екзекутирания. Йосиф отиде при Пилат с голяма сума пари за в случай, че се наложи да плати за разрешението да снеме тялото на Иисус и да го пренесе в частна погребална гробница. Но Пилат отказа пари. Изслушвайки молбата, той бързо подписа заповед, позволяваща на Йосиф да отиде на Голгота и веднага да получи тялото на Учителя в свое пълно разпореждане. Междувременно пясъчната буря беше утихнала и групата юдеи, представляващи Синедриона, тръгна към Голгота, за да се увери, че тялото на Иисус заедно с разбойниците е хвърлено в общите погребални ями.

Точка 1. Погребението на Иисус
(188:1.1) Когато Йосиф и Никодим пристигнаха на Голгота, те видяха как войниците снемат Иисус от кръста, а представителите на Синедриона стоят редом и следят никой от последователите на Иисус да не попречи на прехвърлянето на неговото тяло в погребалните ями за престъпници. Когато Йосиф представи на центуриона заповед от Пилат да предадат тялото на Учителя на него, юдеите вдигнаха шум, гръмко изисквайки да бъде дадено на тях. Когато в своята ярост те се опитаха да завладеят тялото, центурионът извика четирима войници, които - извадили мечове и разкрачили крака - застанаха над тялото на лежащия на земята Учител.Центурионът заповяда на останалите войници да оставят двамата крадци и да разгонят тълпата разярени юдеи. След като възстанови реда, центурионът прочете на юдеите разрешението на Пилат и отстъпвайки встрани, каза на Йосиф: “Тялото е на твое разположение; постъпи с него, както смяташ за нужно. Аз и моите войници ще те съпровождаме, за да не ти попречи никой.”
(188:1.2) Разпънато лице не можеше да бъде погребано в еврейско гробище; законът строго забраняваше това. Йосиф и Никодим знаеха за този закон и по пътя към Голгота те решиха да погребат Иисус в новата семейна гробница на Йосиф. Изсечена в монолитна скала, тя се намираше малко на север от Голгота, от другата страна на пътя, водещ към Самария. В тази гробница още не бяха погребвали никого и те смятаха, че ще бъде правилно, ако Учителят почива тук. Йосиф действително вярваше, че Иисус ще възкръсне от мъртвите, но Никодим се отнасяше към това крайно скептично. Тези предишни членове на Синедриона в по-голяма или по-малка степен скриваха своята вяра в Иисус, макар че останалите религиозни водачи вече отдавна ги подозираха - още преди Йосиф и Никодим да излязат от състава на Синедриона. От това време те станаха най-откровените последователи на Иисус в целия Йерусалим.
(188:1.3) Около четири и половина погребалната процесия напусна Голгота и тръгна към гробницата на Йосиф от другата страна на пътя. Тялото на Иисус Назарянин беше обвито в ленено платно и го носеха четирима мъже, след които следваха преданите галилейки, наблюдавали разпятието. Смъртните, които носеха материалното тяло на Иисус в гробницата, бяха Йосиф, Никодим, Йоан и римският центурион.
(188:1.4) Те внесоха тялото в гробницата - помещение, дълго приблизително 3 на 3 м, където спешно подготвиха Иисус за погребение. Строго погледнато, юдеите не погребваха своите покойници: фактически те ги балсамираха. Йосиф и Никодим донесоха със себе си голямо количество миро и алое, а сега те обвиха тялото в бандажи, пропити с тези разтвори. Завършвайки балсамирането, те завързаха лицето му с кърпа, обвиха тялото в ленен чаршаф и благоговейно го положиха в нишата на гробницата.
(188:1.5) След като тялото беше положено в гробницата, центурионът повика своите войници, за да помогнат да затворят входа към гробницата с камъка. След това войниците отидоха в Геена с телата на крадците, а останалите, потънали в скръб, се върнаха в Йерусалим, за да споделят Пасхалната трапеза, както изискваха законите на Мойсей.

(188:1.6) Погребението на Иисус се извършваше с голямо бързане и спешност, тъй като този ден беше ден за подготовка и до настъпването на съботата оставаше съвсем малко време. Мъжете побързаха обратно към града, но жените останаха редом с гробницата до самото настъпване на тъмнината.
(188:1.7) В течение на всички тези събития жените се криеха недалеч, откъдето наблюдаваха всичко, което ставаше, и видяха къде беше погребан Учителят. Те скриваха присъствието си поради това, че в такова време жените не трябваше да се намират в присъствието на мъже. Жените смятаха, че Иисус не е подготвен за погребението както трябва, и се уговориха да се върнат в дома на Йосиф, да прекарат съботата в почивка, да приготвят ароматни вещества и мехлеми и да се върнат в неделя сутринта, за да подготвят както трябва тялото на Учителя за вечния му сън. Жените, които останаха край гробницата в тази петъчна вечер, бяха Мария Магдалена, Мария - жената на Клеопа, Марта (още една сестра на майката на Иисус) и Ревека от Сепфорис.
(188:1.8) Освен Давид Зеведеев и Йосиф Ариматейски малцина от учениците на Иисус действително вярваха и разбираха, че му предстоеше да възкръсне от гробницата на третия ден.

Точка 2. Охрана на гробницата
(188:2.1) Ако последователите на Иисус не обърнаха внимание на обещанието на Иисус да възкръсне от гроба на третия ден, то неговите врагове не забравиха това. Първосвещениците, фарисеите и садукеите си спомниха, че при тях са постъпвали съобщения, в които се казваше за заявлението на Иисус относно своето възкръсване от мъртвите.
(188:2.2) Около полунощ този петък след пасхалната трапеза група юдейски водачи се събра в дома на Каяфа, за да обсъдят своите опасения, отнасящи се до твърденията на Учителя, че на третия ден той ще възкръсне от мъртвите. Тази среща завърши с назначаването на делегация от членове на Синедриона, която на следващата сутрин отиде при Пилат с официална молба от Синедриона: да постави пред гробницата на Иисус римска стража, за да не позволи на неговите приятели тайно да проникнат в нея. Главата на делегацията каза на Пилат: "Господине, ние помним, че този мошеник Иисус Назарянин, докато беше жив, казваше: "След три дни аз ще възкръсна." Затова дойдохме, за да те помолим да се разпоредиш за охрана на гробницата от неговите последователи поне след третия ден. Ние много се боим, че през нощта неговите ученици ще се появят и ще го откраднат, а след това ще обявят на народа, че той е възкръснал от мъртвите. Ако допуснем това, ще извършим много сериозна грешка - къде по-малко опасно щеше да бъде да го оставим жив."
(188:2.3) Изслушвайки молбата на Синедриона, Пилат отговори: "Ще получите десетима охранители. Вървете и осигурете безопасността на гробницата." Връщайки се в храма, те взеха десетима от своите охранители, след което се отправиха към гробницата на Йосиф с десетима еврейски стражи и десетима римски войници, за да може независимо от съботната сутрин да ги поставят като охрана на гробницата. Тези хора затвориха входа на гробницата с още един камък и подпечатаха двата камъка с печата на Пилат, за да не може никой да получи достъп до гробницата без тяхно знание. И тези двадесет човека останаха на стража чак до възкръсването на Иисус, а юдеите им носеха храна и неща за пиене.

Точка 3. В съботния ден
(188:3.1) В течение на целия съботен ден учениците и апостолите продължаваха да се крият, докато целият Йерусалим обсъждаше смъртта на Иисус на кръста. Тези дни в Йерусалим се намираха почти половин милион евреи от всички ъгълчета на Римската империя и Месопотамия. Настъпваше пасхалната седмица и на всички тези поклонници предстоеше да узнаят за възкръсването на Иисус и да отнесат тази вест в своите родни краища.
(188:3.2) Късно вечерта в събота Йоан Марк свика единадесетте апостоли на тайна среща в дома на своя баща и около полунощ те се събраха в това горно помещение, където преди две вечери бяха споделили Тайната вечеря със своя Учител.
(188:3.3) Тази съботна вечер преди залез слънце майката на Иисус Мария, заедно с Рут и Юда, се върна във Витания, за да се присъедини към своето семейство. Давид Зеведеев остана в дома на Никодим, уговаряйки се със своите куриери да се срещнат тук рано сутринта в неделя. Галилейките, подготвящи треви за балсамирането на тялото на Иисус, се намираха в дома на Йосиф Ариматейски.
(188:3.4) Ние сме неспособни в пълна степен да обясним какво именно ставаше с Иисус Назарянин в този ден и половина, когато се предполагаше, че той почива вновата гробница на Йосиф. Очевидно той умря от също толкова естествена смърт на кръста, от каквато умира всеки друг смъртен при аналогични обстоятелства. Чухме как той каза: "Татко, в Твоите ръце предавам духа си." Не разбираме напълно смисъла на тези думи, доколкото неговият Настройчик на Съзнанието отдавна беше станал личностен и затова не зависеше от смъртното съществуване на Иисус. Физическата смърт на Учителя никак не можеше да повлияе на неговия Личностен Настройчик. Това, което Иисус предаде в ръцете на Отеца, вероятно представляваше духовен дубликат от резултата от ранната дейност на Настройчика по одухотворяването на

смъртния разум, за да осигури преноса на копието от човешкия опит в обителските светове. Вероятно опитът на Иисус съдържаше някаква духовна реалност, аналогична на духовната същност, или душата, на растящите във вярата смъртни създания от обитаемите светове. Но всичко това е само наше предположение. В действителност не знаем какво именно предаде Иисус на своя Отец.
(188:3.5) Ние знаем, че физическото тяло на Учителя остана в гробницата на Йосиф приблизително до три часа в неделя сутринта, но можем само да гадаем какъв е бил статутът на личността на Иисус в течение на този период с продължителност тридесет и шест часа. Понякога се осмеляваме да си обясним тези неща приблизително по следния начин:
(188:3.6) 1. Вероятно съзнанието на Михаил-Създателя е останало напълно свободно и независещо от смъртния разум, в който то пребиваваше в течение на физическата инкарнация.
(188:3.7) 2. Знаем, че в този период от време бившият Настройчик на Съзнанието на Иисус се намираше на Земята и лично възглавяваше събраното тук небесно войнство.
(188:3.8) 3. Предполагаме, че придобиването на духовна индивидуалност на Назарянина, формирана в течение на неговия живот в плът - отначало под въздействието на непосредствените усилия на неговия Настройчик на Съзнанието, а след това за сметка на неговата лична, съвършена хармонизация на физическите потребности и духовните изисквания на идеалното смъртно битие благодарение на неизменното избиране на волята на Отеца, - трябва да е била предадена за съхранение на Райския Баща. Върнала ли се е тази духовна реалност, за да стане част от възкръсналата личност, или не - не знаем, но предполагаме, че се е върнала. Но във вселената има и такива, които смятат, че тази душа-индивидуалност пребивава в "недрата на Отеца", за да бъде впоследствие освободена за ръководство на Небадонския Корпус на Завършилите в неразкритото бъдеще, свързана с още несъществуващите неосъзнати светове на външното пространство.
(188:3.9) 4. Ние предполагаме, че в течение на тези тридесет и шест часа човешкото или смъртното съзнание за времето е спяло. Имаме основания да смятаме, че човекът Иисус не е знаел нищо за това, което ставаше във вселената през това време. За смъртното съзнание времето е спряло; пробуждането към живот е станало веднага след завършването на смъртния сън.
(188:3.10) Ето в общи черти всичко, което можем да кажем относно статута на Иисус в течение на този период от пребиваването в гробницата. Можем да се позовем на цял ред свързани с това факти, макар че едва ли сме компетентни да ги тълкуваме.
(188:3.11) Днес в огромния двор на възкресителните зали от първия обителски свят на Сатания може да се види величествено материално-моронтийно съоръжение, известно като "Мемориалът на Михаил". Този мемориал, създаден скоро след като Михаил напусна вашия свят, е скрепен с печата на Гавраил, а нанесеният на него надпис гласи: "В памет за смъртното пребиваване на Иисус Назарянин на Урантия".
(188:3.12) Съхранени са материали, потвърждаващи, че в този период сто члена от висшия съвет на Салвингтон проведоха на Урантия изпълнително съвещание под ръководството на Гавраил. Съществуват също така материали, потвърждаващи, че в това време Извечно Древните на Уверса са се свързвали с Михаил, обсъждайки статута на вселената Небадон.
(188:3.13) Ние знаем, че поне едно съобщение е било отправено към Михаил от Емануил Салвингтонски, докато тялото на Учителя се е намирало в гробницата.
(188:3.14) Съществуват всички основания да предполагаме, че някаква личност е заемала мястото на Калигастия в системния съвет на Планетарните Принцове в Йерусем, който се е събирал по времето, когато тялото на Иисус е почивало в гробницата.
(188:3.15) Архивите на Едемия свидетелстват, че Бащата на Съзвездието Норлатиадек е присъствал на Урантия и че той е получил от Михаил инструкции по време на пребиваването на Иисус в гробницата.
(188:3.16) Съществуват и много други данни в полза на това, че някаква част от личността на Иисус не е била потопена в сън и безсъзнателно състояние в течение на времето след настъпването на явната физическа смърт.

Точка 4. Значението на смъртта на кръста
(188:4.1) Макар че Иисус умря на кръста, не за да изкупи греха на смъртния човек или за да осигури някакъв начин за ефективно обръщение към оскърбения и неумолим Бог, макар че Синът Човешки не е предлагал себе си като жертва, за да усмири Божия гняв и да открие пътя за спасение на греховния човек, макар че тези идеи за изкупление и умиротворяване са погрешни, независимо от всичко това смъртта на Иисус на кръста е изпълнена със значение, което не следва да се пренебрегва. Урантия действително стана известна сред съседните обитаеми планети като "Светът на Кръста".
(188:4.2) Иисус желаеше да преживее на Урантия пълноценния живот на смъртен човек в плът. Обикновено смъртта е част от живота. Смъртта е последният акт в драмата на смъртното съществуване. В своите добронамерени опити да избегнете суеверните заблуждения, присъщи на лъжливото тълкуване

значението на смъртта на кръста, бъдете внимателни, за да не извършите огромна грешка - да не пропуснете истинското значение и неподправен смисъл на смъртта на Учителя.
(188:4.3) Смъртният човек никога не е бил собственост на вселенските мошеници. Иисус не умря, за да изкупи човека, да го изтръгне от ноктите на изменническите управители и падналите принцове на сферите. Небесният Баща никога не е замислял толкова безгранична несправедливост като анатемосване на душата на смъртния човек поради злодеянията на неговите предци. Смъртта на кръста не беше и жертва, която да се заключава в опита да се изплати някакъв дълг, появил се в човечеството пред Бога.
(188:4.4) Преди животът на Иисус на Земята такъв възглед за Бога може би бил оправдан, но след живота и смъртта на Учителя сред такива смъртни като вас положението се измени. Мойсей учеше за достойнството и справедливостта на Бога-Създател, но Иисус изобрази любовта и милосърдието на един небесен Баща.
(188:4.5) Животинската същност, склонността към злодеяния може да бъде наследствена, но грехът не преминава от родител на дете. Грехът е акт на съзнателно и преднамерено въставане на волевото създание против волята на Отеца и законите на Сина.
(188:4.6) Иисус живя и умря за цялата вселена, а не само за народите на този свят. Макар че смъртните от световете притежаваха спасение още преди Иисус да живее и умре на Урантия, неговото урантийско посвещение действително проля ярка светлина върху пътя на спасението; неговата смърт направи много за това, завинаги да се демонстрира несъмнеността на продължаването на живота на хората след смъртта в плът.
(188:4.7) Макар че едва ли би било вярно да говоря за Иисус като за жертвувател, изкупител или избавител, той с пълно основание може да се нарече *спасител.* Той направи завинаги пътя на спасението (продължаването на живота) по-понятен и несъмнен; той действително по-добре и по-вярно показа пътя за спасение за всички смъртни от всички светове на вселената Небадон.
(188:4.8) Осъзнавайки идеята за Бога като за истински и любящ Отец - единствената представа, на която някога е учил Иисус, - вие трябва да бъдете последователни и веднага решително да се откажете от примитивните представи за Бога като за обиден монарх, суров и всемогъщ управител, основната утеха на когото се заключава в това, да разобличи злодеянията на своите поданици и да следи те да бъдат адекватно наказани, докато някое същество, почти равно на Него самия, не се съгласи доброволно да пострада и да умре за тях и вместо тях. Цялата идея за откупа и изкуплението е абсолютно несъвместима с тази представа за Бога, на която учеше и пример за която беше Иисус Назарянин. Безкрайната любов на Бога е първостепенен атрибут на Неговата божествена същност.
(188:4.9) Всички тези представи за изкуплението и жертвеното спасение се коренят в егоизма и намират опора в него. Иисус учеше, че *служенето* на събратята му е висша представа за духовното братство на вярващите. Спасението трябва да бъде разбиращо се от само себе си за тези, които вярват в бащинството на Бога. Главната грижа на този вярващ трябва да бъде не користното желание за собственото му спасение, а безкористният стремеж да обича и следователно да служи на своите събратя така, както обичаше смъртните хора и им служеше Иисус.
(188:4.10) Не особено се безпокоят истинските вярващи и за бъдещите наказания за греховете. Истинският вярващ се тревожи само за своето сегашно отделяне от Бога. Действително, мъдрите бащи могат да наказват своите синове, но те правят това от любов и с възпитателна цел. Те не наказват в гнева си и не налагат наказания, за да отмъстят.
(188:4.11) Даже ако Бог беше суровият върховен съдия на вселена, в която царува справедливостта, на Него явно не би му харесала наивната идея да подмени виновния престъпник с невинен мъченик.
(188:4.12) Величието на смъртта на Иисус - от гледна точка на обогатяването на човешкия опит и разширяването на пътя за спасение, се заключава не във *факта* за неговата смърт, а в несравненото духовно величие, с което той посрещна смъртта.
(188:4.13) Цялата идея за изкуплението пренася спасението в плана на нереалността; такава представа е чисто философска. Човешкото спасение е *реално*; то е основано върху две реалности, които могат да се постигнат с вярата на създанието и с това да ги направят част от индивидуалния човешки опит: фактът на бащинството на Бога и произтичащата от него истина - братството между хората. В крайна сметка, вярно е твърдението, че на вас “ще ви бъдат простени дълговете така, както вие прощавате на своите длъжници”.

Точка 5. Уроците от кръста
(188:5.1) Кръстът на Иисус в пълна степен изобразява висшата самоотвержена любов на истински пастир даже към недостойните членове на своето стадо. Той навеки превежда всички взаимоотношения на Бога и човека на семейна основа. Бог е Бащата, човекът е Негов син. Централната истина във вселенските отношения между Създателя и създанието става любовта - любовта на бащата към своя син, а не правосъдието на царя, търсещ удовлетворения в страданията и наказването на порочните поданици.
(188:5.2) Кръстът е непреходно свидетелство за това, че отношението на Иисус към грешниците се характеризираше не с проклятие или прошка, а с вечно и любящо спасение. Иисус е истински спасител в

този смисъл, че благодарение на неговия живот и смърт хората действително стигат до добродетелта и праведното спасение. Иисус обича хората толкова много, че неговата любов пробужда в човешкото сърце ответна любов. Любовта е истински заразителна и извечно съзидателна. Смъртта на Иисус на кръста служи като въплъщение на любовта, която е достатъчно силна и божествена, за да прости греха и да погълне всички злодеяния. Иисус разкри на този свят по-високо свойство на праведността, отколкото правосъдието - чисто формално добро и зло. Божествената любов не просто прощава злото: тя поглъща и фактически унищожава злото. Прошката, присъща на любовта, значително превъзхожда прошката, присъща на милосърдието. Милосърдието измества вината за злодеянието встрани, но любовта завинаги унищожава греха и всяка произтичаща от него слабост. Иисус донесе на Урантия нов начин на живот. Вместо да се противи на злото, той ни учеше да намираме чрез него - Иисус - добродетелта, която с успех унищожава злото. Прощаването на Иисус не е забвение, а спасение от проклятие. Спасението не намалява злото, *а го поправя*. Истинската любов не прави компромис с ненавистта и не я предава на забвение: тя унищожава ненавистта. Любовта на Иисус никога не се ограничава само с прощаване. Любовта на Учителя подразбира поправяне, вечно спасение. Ако вие имате предвид това вечно спасение, то можете с пълно основание да говорите за спасението като за изкупление.

(188:5.3) Благодарение на силата на своята лична любов към хората Иисус съумя да разруши властта на греха и злото. С това той освободи хората, като им позволи да избират най-добрите пътища в живота. Иисус демонстрира избавление от миналото, което само по себе си обещаваше победа в бъдещето. По такъв начин прошката осигури спасението. Когато човекът в пълна степен открива своето сърце за красотата на божествената любов, то такава красота унищожава цялата привлекателност на греха и цялата сила на злото.

(188:5.4) Страданията на Иисус не се ограничаваха само с разпятието. По същество Иисус Назарянин прекара повече от двадесет и пет години на кръста на едно истинско, напрегнато смъртно съществуване. Истинският смисъл на кръста се заключава в това, че той стана висше и окончателно изражение на неговата любов - завършеното разкриване на неговото милосърдие.

(188:5.5) Десетки трилиони еволюиращи създания в милиони обитаеми светове, които вероятно са изпитвали съблазънта да прекратят нравствената борба и да се откажат от благото на сраженията, към които призовава вярата, още веднъж погледнаха разпънатия Иисус и се устремиха напред, въодушевени от зрелището на Бога, отдаващ Своя живот в плът и в предано и безкористно служене на човека.

(188:5.6) Триумфът на смъртта на кръста е съсредоточен в този дух, с който беше изпълнено отношението на Иисус към неговите мъчители. Кръстът се превърна във вечен символ на триумфа на любовта над ненавистта, победа на истината над злото, когато той произнесе молитвата: “Татко, прости им, те не знаят какво правят.” Тази преданост към любовта демонстрира своята заразителност в цялата огромна вселена; учениците я наследиха от своя Учител. Първият от проповедниците на Евангелието, призван да отдаде своя живот в това служение, умирайки пребит с камъни, произнесе: “Не им вменявай това в грях.”

(188:5.7) Кръстът с най-голяма сила предизвиква най-доброто у човека, тъй като разкрива човека, готов да се раздели със своя живот в служене на събратята си. Готовността да пожертва своя живот е висшата любов, на която е способен човекът; любовта на Иисус се изразяваше в неговата готовност да пожертва своя живот заради враговете - любов, превишаваща всичко известно до това време на Земята.

(188:5.8) И в другите светове, както на Урантия, това възвишено зрелище на смъртта на Иисус-човека на кръста развълнува чувствата на смъртните и пробуди беззаветна преданост в ангелите.

(188:5.9) Кръстът е този висш символ на свещеното служене, посвещаването на нечий живот на благополучието на спасението на неговите събратя. Кръстът не символизира Сина Божий, принесен в жертва вместо виновните грешници за умиротворяване на гнева на оскърбения Бог - и на Земята, и по цялата огромна вселена той си остава вечно свещен символ на праведниците, посвещаващи се на падналите и така спасяващи ги с посвещаването на своята любов. Кръстът действително е символ на висшата форма на безкористно служене, пределна самоотверженост, заключена в цялото посвещаване на праведния живот, преминал под знака на беззаветното служене - даже в смъртта, смъртта на кръста. И самата гледка на този велик символ на посвещенческия живот на Иисус действително пробужда във всички нас желанието да следваме неговия пример.

(188:5.10) Гледайки Иисус, жертващ своя живот на кръста, мислещите мъже и жени едва ли ще си позволят отново да се оплакват даже при най-жестоките жизнени несгоди, а да не говорим за дребните безпокойства и многото чисто въображаеми беди. Неговият живот беше толкова славен, а неговата смърт - толкова победоносна, че всички ние изпитваме желание да споделим и едното, и другото. Цялото посвещение на Михаил е изпълнено с действителна притегателна сила, започвайки от дните на неговата младост и чак до зашеметяващото зрелище на неговата смърт на кръста.

(188:5.11) Затова разглеждайки кръста като откровение на Бога, убедете се, че не гледате с очите на примитивния човек или сменилия го варварин, тъй като и единият, и другият виждаха в Бога безпощаден Властелин, раздаващ сурово правосъдие и поддържащ строг правов ред. Вместо това се постарайте да видите в кръста последния израз на любовта на Иисус, неговата преданост към своята жизнена мисия -

посветена на смъртните раси в неговата огромна вселена. Стремете се да видите в смъртта на Сина Човешки върха на разкриването на божествената любов на Отеца към Своите синове, населяващи сферите на смъртните. По такъв начин кръстът изразява самоотвержеността на доброволната любов и посвещението на доброволно спасение на всеки, който е готов да получи тези дарове и тази преданост. Кръстът не е свързан с някакво изискване на Отеца и изразява само това, което Иисус с такава готовност отдаде и от което се отказа да се отклони.

(188:5.12) Ако човекът е неспособен по достойнство да оцени Иисус и да разбере значението на неговото посвещение на Земята, на него трябва поне да му бъдат понятни и близки неговите физически страдания. Никой не може да се съмнява в това, че Създателят знае природата и мащабите на неговите временни бедствия.

(188:5.13) Ние знаем, че целта на смъртта на кръста беше не да примири човека с Бога, а да подбуди човека към осъзнаването на вечната любов на Отеца и безкрайното милосърдие на Неговия Син, както и да съобщи тези всеобщи истини на една цяла вселена.